

ÎNCHEIERE

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Nina Vîntu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Nina
Vîntu împotriva lui Axentie Galușca, Vladislav Galușca, Elena Butnaru (Galușca)
și Vera Andronachi cu privire la decăderea din dreptul la folosirea spațiului locativ,
împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 11 noiembrie 2014, Nina Vîntu a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Axentie Galușca, Vladislav Galușca, Elena Butnaru (Galușca) și Vera
Andronachi, solicitând recunoașterea pârâților drept persoane care și-au pierdut
dreptul la exploatarea spațiului locativ - apartamentul nr. 16 din str. Doina, 150,
mun. Chișinău.

În motivarea acțiunii s-a indicat că în baza deciziei administrației și
comitetului sindical al SA „Transcon M” din 25 noiembrie 2002, a fost eliberat
ordinul de repartiție nr. 16 din 25 noiembrie 2002, în baza cărui, lui Axentie
Galușca și membrilor lui de familie, soției Vera Andronachi, fiicei Elena Galușca
și fiicei Nina Andronachi, li s-a atribuit în folosință odaia nr. 16 din căminul situat
în str. Doina, 150, mun. Chișinău.

Începând cu anul 2005, pârâții nu mai locuiesc la adresa dată, aceștia având
viză de reședință în alte locuințe.

Conform datelor ÎS „Registru”, în apartamentul nr. 16 din str. Doina, 150,
mun. Chișinău, sunt înregistrați Nina Vîntu (Andronachi) și soțul Grigore Vîntu,
iar împreună cu ei locuiesc fiii Bogdan Vîntu și Dragoș Vîntu.

S-a menționat că prin certificatul nr. 182/10 din 19 octombrie 2010, eliberat
de către SA „Transcon M”, se confirmă că în apartamentul nr. 16 din str. Doina,
150, mun. Chișinău locuiește Nina Vîntu cu familia sa, aceasta fiind chiriașul de
bază.

S-a invocat că pârâții având viză de reședință în alte locuințe de pe alte
adrese, nefiind deja membrii familiei Ninei Vîntu și ne domiciliind în apartamentul
nr. 16 din str. Doina, 150, mun. Chișinău mai mult de șase luni, au pierdut dreptul

de folosință a spațiului locativ menționat, conform art. 63 alin. (1) din Codul cu privire la locuințe, care stabilește că în cazul când chiriașul ori membrii familiei lui lipsesc temporar, încăperea de locuit li se menține timp de șase luni, iar conform art. 63 alin. (4) din Codul cu privire la locuințe, constatarea faptului că persoana a pierdut dreptul la folosirea încăperii de locuit în virtutea lipsei acestei persoane peste temeiurile stabilite e efectuează pe cale judiciară.

Astfel, recunoașterea dreptului pierdut la folosirea spațiului locativ în apartamentul nr. 16 din str. Doina, 150, mun. Chișinău este necesară pentru privatizarea locuinței, însă, conform cerințelor Comisiei de privatizare și a legislației civile, este necesar acordul persoanelor înscrise în ordinul de repartiție.

În drept, acțiunea a fost întemeiată în baza art. 63 din Codul cu privire la locuințe (în redacția Legii nr. 2718 din 3 iunie 1983, abrogat prin Legea cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015), art. 505 din Codul civil, art. 38, 166 din Codul de procedură civilă.

Prin hotărârea din 27 decembrie 2016 a Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea soluției adoptate, prima instanță a conchis că acțiunea este neîntemeiată, or reclamanta nu a demonstrat cu probe pertinente faptul pierderii de către pârâți a dreptului la spațiul locativ.

Astfel, instanța a reținut că reclamanta nu a dovedit temeiurile pierderii de către Axentie Galușca, Vladislav Galușca, Elena Butnaru și Vera Andronachi a dreptului la spațiul locativ din odaia nr. 16 din str. Doina, 150, mun. Chișinău, în baza art. 63 din Codul cu privire la locuințe, în redacția Legii nr. 2718 din 3 iunie 1983, abrogat prin Legea cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015.

Ne fiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Nina Vîntu a declarat apel, solicitând casarea acesteia și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 14 septembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Nina Vîntu și s-a menținut hotărârea din 27 decembrie 2016 a Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău.

Prin decizia din 6 iunie 2018 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul declarat de către Nina Vîntu, s-a casat decizia din 14 septembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău și s-a remis cauza la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău.

Prin decizia din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Nina Vîntu și s-a menținut hotărârea din 27 decembrie 2016 a Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău.

La 5 martie 2019, Nina Vîntu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 27 decembrie 2016 a Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău, cu emiterea unei hotărâri noi, prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au apreciat arbitrar probele, nu au luat în considerare circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și au respins acțiunea pe motive formale, contrar prevederilor legislației în vigoare, contrar probelor prezentate și faptelor dovedite.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces la 14 noiembrie 2018, însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurentă lipsește.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursul din 5 martie 2019 este declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct.

230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Nina Vîntu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Nina Vîntu.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari